

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1183/2015
25.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца С.Ј. из И., кога заступа Н.Ц., адвокат из У., против туженог ЈП „Србијашуме“ Београд, Шумско газдинство Г. у И., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 916/14 од 03.02.2015. године, у седници већа одржаној 25.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 916/14 од 03.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги, Судска јединица Ивањица П1 346/13 од 09.12.2013. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужиоцу незаконитом одлуком туженог ДК 1/05 од 10.08.2005. године престао радни однос на пословима возача камиона и камионске екипаже, као и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад и послове који одговарају његовој стручној спреми. Ставом другим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 916/14 од 03.02.2015. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Пожеги, Судска јединица у Ивањици П1 346/13 од 09.12.2013. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11,...55/15), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог Закона, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује и на битну повреду у другостепеном поступку из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, јер околност да жалбени поступак није окончан у року прописаном чланом 383. истог Закона није од утицаја на доношење законите и правилне другостепене пресуде. Осим тога, битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се ревизијом такође указује, није разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. наведеног Закона.

Према чињеничном стању утврђеном нижестепеним пресудама, тужилац је почев од 08.07.1992. године запослен код туженог на неодређено време. Анексом уговора о раду број 1286 од 01.06.2004. године уређена су међусобна права и обавезе туженог као и послодавца и тужиоца, запосленог на пословима возача камиона и камионске екипаже. На основу Одлуке туженог ДК 1/05 од 10.08.2005. године тужиоцу је престао радни однос због тога што је 24.05.2005. године, без знања и одобрења послодавца, незаконито располагао средствима предузећа тако што је присвојио два букова трупца димензије 58x5 и 43x5, укупне дрвне масе 2,05 м3, вредности 4.485,75 динара, чиме је учинио повреду радне обавезе предвиђену чланом 57. став 2. тачка 7. Правилника о раду туженог и чланом 15. тачка 3. у вези става 2. тачка 7. Уговора о раду (незаконито располагање средствима послодавца). Наведени букови трупци били су обележени жигом туженог, пронађени су испред тужиоачеве куће и потом означени знаком „шумска крађа“, а тужилац је, и поред упозорења радника туженог, трупце исекао и претворио у огревно дрво. Доношењу побијане одлуке претходило је упозорење тужиоцу на постојање разлога за отказ уговора о раду. Због догађаја од 24.05.2005. године против тужиоца је вођен и кривични поступак и у том поступку је правноснажном пресудом Општинског суда у Ивањици К 108/06 од 19.04.2007. године тужилац оглашен кривим због извршења кривичног дела ситна крађа и осуђен је на новчану казну, уз истовремену обавезу да туженом накнади штету у висини од 1.013,00 динара. Чињенични опис радње извршења наведеног кривичног дела идентичан је описаној повреди радне обавезе, која је побијаном одлуком о отказу уговора о раду стављена на терет тужиоцу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одлучили одбијањем тужбеног захтева, при чему разлоге наведене у нижестепеним одлукама као јасне, потпуне и правилне прихвата и ревизијски суд.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05), важећом у време доношења побијане одлуке, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, између осталог и ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. У конкретном случају, из чињеница утврђених у поступку пред нижестепеним судовима следи да је тужилац незаконито располагао средствима послодавца тако што је са лагера буковог дрвета туженог узео два букова трупца, користећи за то возило које му је било поверено на раду, наведене букове трупце

је превезао до своје куће, ту их истоварио и касније прерадио у огревно дрво, па је овим на штету туженог прибавио и противправну имовинску корист, што је утврђено и правноснажном кривичном пресудом. Следом наведеног, тужиоцу је отказан уговор о раду због скривљене повреде радне обавезе утврђене чланом 15. став 2. тачка 7. уговора о раду од 01.06.2004. године и чланом 57. став 2. тачка 7. Правилника о раду туженог (незаконито располагање средствима послодавца), што представља оправдан разлог за отказ у смислу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ, у смислу члана 180. Закона о раду, а у смислу члана 181. истог закона прибављено је и мишљење синдикалне организације туженог. Нижестепени судови су стога правилно закључили да је побијана одлука, којом је тужиоцу отказан уговор о раду, законита и да тужени није у обавези да тужиоца врати на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане одлуке, ревизија је одбијена као неоснована, а на основу овлашћења из члана 414. став 2. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио да ревизијску одлуку детаљно не образлаже, имајући у виду да прихвата примену материјалног права нижестепених судова, а образлагањем пресуде којом се ревизија одбија не би се постигло ново тумачење права нити допринело ујединаченом тумачењу права.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**